

..מוכר מאיזה מקום?

למסיבה בעיקבות הזמנה מחברותי לעבודה, שהבטיחו לו כי "יש שם חומר טוב".

רוצה לגור בארץ כיוון ש... כאן חיים בר מתח, לא יודעים מתי תפרוץ מילחמה. אם הוא יהיה מוכן להגר לארצות-הברית?" אמרה על יניר, "או בסדר".

אבל יניר התרעם. היא אפילו לא שאלה אותי בן כמה אני. לאמריקאיות האלה זה לא משנה. אחרי כמה ריקודים הומיין איתה לטיול על חוף הים, אך היא סירבה.

בשיאו של הערב פגשתי באביר-הלור מותי. מנחם בן ה-34 הוא חתיך של ממש. במשך כל הערב החליף בחזרות כמו גר ביים, ואני תפסתי אותו כרנע פנוי נדיר ואמרת לי שאין לו מה לדאוג. איתו אני לא אתחיל (גם זה עובד, לפעמים). סקר רנותו הגברית התעוררה. דבילנו שעה ארוכה בשיחה.

מנחם, גבר תמיר בעל מיבנה-רגוף כשל ספורטאי, שיער בלונדי קצר ועיניים כחור לוח משועות, למד שלוש שנים קולנוע. עכשיו הוא עובד בניכסיד-לאינידי. הוא הגיע למסיבה עם השדכנית. שאיתה הת קשר כבר לפני שנה. "אני מחפש בחורה מיוחדת" גילה לי. "היא צריכה להיות יפה. חכמה, לא תוקפנית מדי כמו רוב הישראלייות. אחת שאפשר לדבר איתה, ושתעניין אותי כל הזמן". במשך הזמן שהוא אצל השדכנית, נפגש כבר עם עשרות בחורות ועדיין לא מצא את מי שהוא מחפש. קיבלתי ממנו את מיספר-הטלפון שלו. והוא רצה להוסיף לי גם כמה מיספרים טלפון של חברים שלו. "לשם מה?" שאלתי. "סתם, כדי לעשות חיים" פטר אותי. יצאתי מהמסיבה כשאני עמוסת חוויות, מיספרי טלפונים והבטחות לביילויים. השוק האנושי הוכתר בהצלחה.

יאירה יפמן

הצטרפתי לטיול הזה, כדי להכיר יהודים כמוני. דיאנה, ששערה קצר ומתולתל, היא מתכנתת-אופנה במיקצועה, וכל הערב נצמדה אלי בתיקוה שאפגיש אותה עם אנשים מהטלוויזיה הישראלית.

רבקה גרינפלד בת ה-25 עובדת בבנק לאומי בתל-אביב. היא הצליחה להיכנס ל-מסיבה בזכות ידיד העובד במלון, וסיפרה: "מה, אני משוגעת ללכת לשדכנית ולשלם 3,000 לירות? יש מסיבות, ויש לי מספיק קשרים ומספיק מחורים." או לשם מה באה לכאן? "סתם כדי לשרוף ערב", הודתה רבקה. בעלת השיער השחור והעיניים הכחולות, והלך לה דווקא יופי. נכנסה למעלית ללובי עם זה. עלתה עם ההוא, והפינס פתח והיד רושמת.

..מחפש רק

אמריקאיות!"

עני קלטה לפתע את בירודי יניר בן ה-24, שהתפלח למקום כדי למצוא לו אמריקאית. "בינתיים לא הולך לי". סיפר יניר. "מתחילות אתי רק כל מיני ישראליות בנות ארבעים, שבאו הנה ל-מטרה רצינית. אני באתי רק לבלות".

יניר תפס לו לבסוף צעירה אמריקאית משוגעת בת 23 בשם האלי לבקוביץ, ונשר אר צמוד אליה כל הערב. "האלי", כך סיפר לי לאחר-מכן, היא מנהלת-חשבונות במנהאטן. התחלנו לחייך אחד לשני, ורקדנו. היא רוקדת גהדי. האלי דקדגו, בעלת שיער ערמוני גולש ועיניים ירוקות. עמדה להתחתן לפני שנה, אבל נפרדה מארוסה. היא לא מחפשת ישראלית, כי אינה

..לרגל עסקים

הגיע למסיבה ויקטור לופו מטירת הכרמל, ויקטור, החבר במועדון-רוקים בחיפה, בא עם חבריו, כדי לראות אם יש חידושים. מיספרי הטלפון עברו מינקס לפינקס ומרוק לרוק.

לבת פרות בקיבוץ. ביקשתי את סליחתו, והלכתי לצנן את עצמי במשקה. הבאר היה מוצף רווקים ורווקות גילאי 19-40, כשהרוב השולט הוא ישראליות שגילו יומה מפתיעה נוסח: "אתה לא מוכר לי מאיזה מקום?" — "אפשר להזמין אותך לרקוד?" — "בוא נשתה משהו ביחד." גם הישראלים לא טמנו ידם בצלחת: אמריקאיות או לא אמריקאיות, הם עברו מאחת לשנייה, בדקו את ה"סחורה". החליפו רשמים ביניהם, ומיסי פרייטלפון בסיטונות.

סקירה מהירה של המצב הבהירה לי ש-האמריקאים כבר תפוסים, חוץ מאחדים שלא נראו לי בגלל שהיו נמוכים מדי, או זרוקים מדי. ניסיתי עם אחד ביישן מומשקף, בן 39, שסיפר לי כי הצטרף לטיול מפני שבארצות-הברית קשה לפגוש בחורות. "אינני רוצה ללכת לבד לכל מיני מקומות", התורה בפני. "קשה מאד למצוא שם אנשים צעירים שאפשר לדבר איתם. במקום-העבודה שלי כולם נשואים, ומסיבות אינני אוהב". כשיספר לי שהוא "רק" מנהל-חשבונות, עשיתי ויברח, ור מצאתי עצמי פני-אל-פנים עם גבר חסון, ממושקף, מתולתל, לבוש חולצה בהירה ומיכנסיים משובצים.

"זה, לפחות, נראה כמו איש-עסקים מצייתי", חשבתי לעצמי. ויקטור לופו, כך הציג עצמו הרוק בפני, הוא בן 34 מטירת הכרמל שליד חיפה, חבר במועדון-רוקים בחיפה המונה 200 חברים. "אני כאן לרגל עסקים", סיפר לי ויקטור, העוסק באלקטר-רוניקה. "קראתי על המסיבה בעיתון, ור באתי עם כמה חברים לראות אם יש חידושים". הוא הזמין אותי לכוסית, ושאל אותי מה אני עושה מאחר יותר. כאן התעורר חשדי, ושאלתי אותו אם איננו נשוי, במיקרה, הוא הבטיח לי שלא, ואז ביקשתי ממנו את כתובתו ומיספר-טלפון. את המיספר נתן לי בשמחה: "עשרים וארבע שעות לרשותך", הוסיף, אבל את הכתובת לא הצלחתי להשיג, רק מיספר תיבת-דואר בחיפה.

השימחה הגיעה כבר לשיאה באותה עת. למטה צבאו המונים שניסו להי כנס, למעלה זרמו המשקאות כמים. כולם רקדו, שוחחו או פרשו בזוגות אל הלובי. תפסתי יוזמה, ניגשתי אל בחור ממושקף שניראה לי מוכר ושאלתי אותו מינין אני מכירה אותו. "גם את מוכרת לי מאיזה מקום", אמר, והלכנו לרקוד.

שמו אלי פלד, והוא הנדסאי מכונות בן 32. אלי, לבוש חולצה משובצת ומיכנסיים כהים בעל שיער חום חלק הנוטה להקריח, סיפר לי כי שתי בחורות התקשרו אליו למקום העבודה שלו, והזמינו אותו לבוא. "יהיה שמח", הבטיחו לו. "יש חומר טוב, אמריקאים, אמריקאיות".

"או באתי", אמר אלי, ונזכרנו שבעצם הלכנו בקורס לצרפתית, תכלית התחיל להתקדם על מיינוחות. לפני שנפרדתי ממנו, בחילופי מיספרי-טלפון, קיבלתי הזר מנה לסרט שייגטון המוסיקה, ולא חשוב שראיתי אותו כבר פעמיים. התיישבתי לנוח בחברת כמה אמריקאיות שטיפטפו ביניהן.

סיפרה דיאנה פרידמן בת ה-22 מן-פרנציסקו: "אני מרגישה שבאמריקה יש הרבה יהודים ישמנתקים כל מגע עם היהודות. קשה לי מאד, כיהודיה, לחיות בעיר שבה כמעט אין בתי-כנסת יהודי. אז

הבידוד

לקוביץ בת ה-23, שאותה פגש במסיבה.

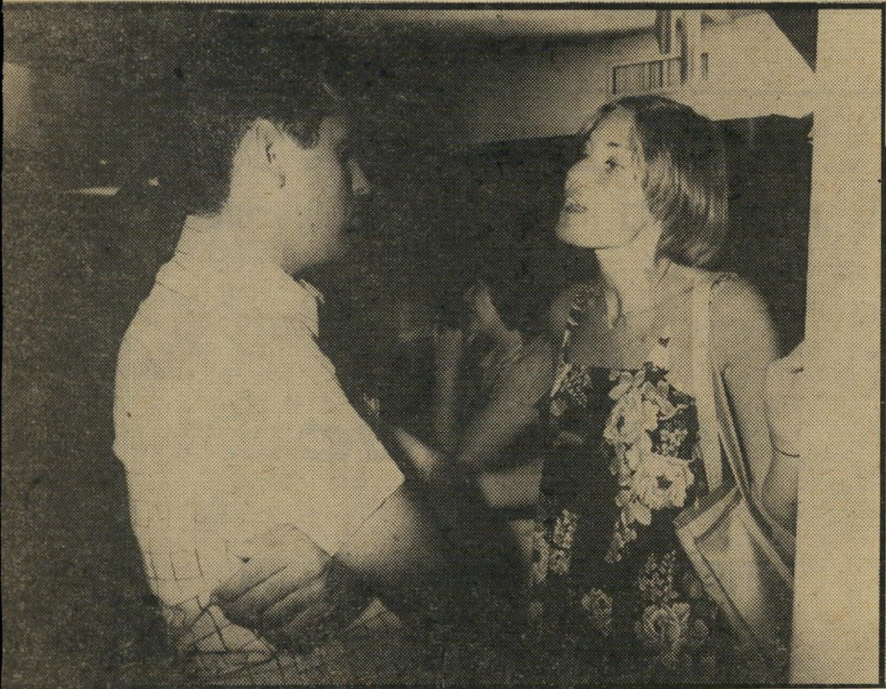
"אינני אוהב את האמריקאיות". לחש לי סטיוארט. "כולן מזוייפות! הבחורות הן ישראליות לא צריכות להתאפר בשביל להיראות יפות. אבל אני מת על הישראלייות, טפח על ברכי, בשנה הבאה מתכוון סטיוארט לעלות לארץ. יש לו קרובים בי חילון, והוא יהיה בקיבוץ. מה פיתאום בקיבוץ?" תמתי. "מה עם הווילה בקי-סריאה, ומכונת-הכביסה, המערכת הסטריי אופונית והמכונות?"

"זה יכול להכות" ענה לי.

לראות אם יש חידושים!"

מה לא התחתנת עד עכשיו? "שאלתי אותו. אני רוצה רק יש-ראית", השיב. "עכשיו באתי לבדוק את השטח, ובשנה הבאה אתחלת, הגיע הזמן, את לא חושבת?"

אחרי שהחלפנו כתובות ומיספרי-טלפון, הומיין אותי לרקוד. את מה שלא הביע בדבור הצליח סטיוארט לבטא בריקוד שייק ואני, כל עוד רוחי בי. ניסיתי לעקוב אחר קפיצותיו וסיתוריו על בימת הריי קודים, לקצב שירי שייגטון המוסיקה. מה לא עושים בשביל שידוך, הרהרתי, מור זעת, "לא חשוב הפרצוף, העיקר הכסף". "במה אתה עוסק?" שאלתי. "אני נהג מונית", באה התשובה. עיני חשכו. מכונת הכביסה, המערכת הסטריאופונית והפונטיאק נעלמו כל-איהיו, וכבר ראיתי את עצמי חוזר

..הרווקות הישראליות גילו יוזמה מפ תיעה בלהתחיל, סיפרה כתבת העולם הזה. "אתה לא מוכר לי?" "אפשר להזמין אותך לרקוד?" היו מיספריים שהתעוררו לכל עבר.